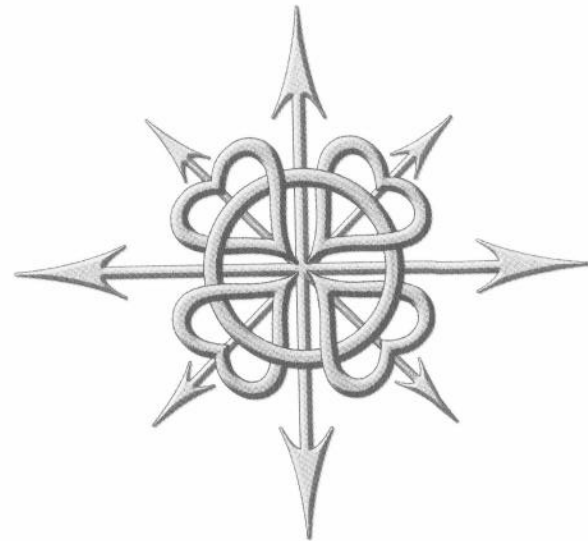

A Fordulat

IFJÚSÁGI ÉS DEMOGRÁFIAI KONFERENCIA - KOLOZSVÁR

Konferenciaelnök: Tokay Rozália

2008. augusztus 7-10.

Helyszín: Szent Kamill Otthon díszterme

(Kolozsvár, Hajnal negyed, Erdő /Pădurii/ u. 11. sz.)

E-mail: ifjusagi.konferencia@m7vk.net

Program

Helyszín: Szent Kamill Otthon díszterme
Kolozsvár, Erdő (Pădurii) u. 11. sz.

2008. augusztus 7. (csütörtök)

Érkezés, regisztráció
Este, az udvaron tábortűz, ismerkedés, szalonnasütés

2008. augusztus 8. (péntek)

- 8:00 – 9:00 Reggeli
- 9:00 – 9:30 A konferencia megnyitása
Himnusz, Miatyánk
- 9:30 – 11:30 *Patrubány Miklós*, az MVSZ elnöke nyitóbeszéde
Rácz Sándor
a Nagy-budapesti Központi Munkatanács elnöke, az MVSZ tiszteletbeli elnöke
Az 1956-os forradalom üzenete, követelménye
- 11:30 – 12:00 Szünet
- 12:00 – 14:00 *Iovag vitéz Horváth László*
a Történelmi Vitézi Rend Északkelet-Magyarországi Törzsszékének törzskapitánya
BÁTORSÁG – v. nagybányai Horthy Miklós kormányzó üzenete
- 14:00 – 15:00 Ebéd
- 15:00 – 16:40 *Mgs. Dr. Czirják Árpád*
pápai prelátus plébános
A keresztény világ, mint az ifjúság étetője a jövő nemzedék számára
- 16:45 – 17:00 Szünet
- 17:00 – 19:00 *Csép Sándor*
közíró, az Áldás, Népeség Mozgalom elindítója
Népesedési riadó, avagy peregnék a 24. óra percei

- 19:00 – 20:00 Vacsora
- 20:00 Filmvetítés – „Búzaszem” – Drimmer László filmje, I. rész
Esti séta az óvárosban

2008. augusztus 9. (szombat)

- 8:00 – 8:45 Reggeli
- 8:45 – 9:00 Himnusz és közös ima
- 9:00 – 10:00 *L. Németh Erzsébet*
az MVSZ elnökhelyettese
Az Anyaság szentsége. Hit – Szeretet – Remény
- 10:00 – 11:30 *Zsigmond Emese*
a Napsugár gyermeklap főszerkesztője
A vér hordja a test öröklését, a nyelv a lélekét. Életigenlő világkép és erkölcsi rend a magyar nyelvben és népi műveltségben
- 11:30 – 12:00 Szünet
- 12:00 – 14:00 *Dr. Bakos Batu*
a Szent Korona Lovagrend nagymestere
A Szent Korona és az ifjúság
- 14:00 – 15:00 Ebéd
- 15:00 – 16:00 *Ludányi Horváth Attila*
demográfiai szakértő
Jelen és jövő
- 16:00 – 17:00 Szünet
- 17:00 – 19:00 *Nemes Márta*
pszichológus
Családpedagógia a nemzet védelmében
- 19:00 – 20:00 Vacsora
- 20:00 Filmvetítés – „Búzaszem” – Drimmer László filmje, II. rész

2008. augusztus 10. (vasárnap)

- 8:00 – 9:00 Reggeli
- 9:00 – 10:00 Szentmise a kápolnában
- 10:00 – 14:00 A Konferencia kiértékelése
Határozatok hozatala
Záró beszéd, Himnusz, ima
- 14:00 – 15:00 Ebéd
- 15:00 Kolozsvár legszebb műemlékeinek meglátogatása
Hazaindulás
Az ittmaradóknak este tábortűz, beszélgetés

Iovag vitéz Horváth László

a TVR Északkelet-Magyarország Törzsszék Területi Törzskapitánya.

A BÁTORSÁG és vitéz nagybányai Horthy István

Szeretve tisztelt vendéglátó házigazdáim, közeli és távoli országokból érkezett vendégek, kedves fiatalok !

Miskolc az északi régiókra jellemző szociális feszültségek ellenére ma is legnagyobb, 180.000 fő lakosságával legnépesebb városa Északkelet-Magyarországnak.

Különös, de talán nem véletlen, hogy Miskolc Megyei Jogú Városban is csak nagyon kevesen tudják, hogy még a II. Világháború vérzivataros éve előtt vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország Kormányzójának elsőszülött fia, **vitéz nagybányai Horthy István a Miskolc Vasgyári Református Templom Főgondnokának lett megválasztva.**

A Történelmi Vitézi Rend Északkelet-Magyarországi Törzsszék 2004-től megvalósult hagyománya szerint rendtársaink minden évben - Szent István napján koszorút helyeznek el a templom előterében lévő márványtáblánál, amely a Kormányzóhelyettes Istentől megáldott szolgálatának hivatott örök emléket állítani. E napon az örökre hálás Egyházközség vitéz nagybányai Horthy István kormányzóhelyettesre emlékezik, a Miskolc-Vasgyári református gyülekezet 1936-ban megválasztott főgondnokára.

A figyelem amely a Kormányzó Helyettes részéről az akkor még Európa hírvé Vasgyár és a gépgyártásáról híres Újgyár (mai DIGÉP) felé fordult, - szinte látni engedte a magasan kvalifikált műszaki zseni gondolatmenetét, amely a Diósgyőr-Vasgyár és Miskolc körzetének felvirágoztatását, a már évszázadokon át a jól megalapozott ipari tevékenység továbbfejlesztését körvonalazta.

Ma már tudjuk, hogy első volt Ő a vitézek között és korának egyik legzenílisabb műszaki gondolkodója volt.

Magyarország kormányzóhelyettese, vitéz nagybányai Horthy István főhadnagyi rendfokozatban, mint tartalékos tiszt 1942. május 1-én vonult be katonai szolgálatra a szolnoki repülőtérre az 1. vadászrepülő-osztályhoz, ahonnan két hónapos várakozás után július 2-án érkezett meg az orosz frontra.

Hölgyeim és Uraim, fiatal barátaim, - és akkor rövid idővel az első bevetéseket követő légi harcok győzelmei után bekövetkezett, hogy 1942. augusztus 20-án hajnalban 5 óra 07 perckor, Ilovskoye felderítő repülőtér közelében egy magyar repülőtest szíve megszűnt dobogni.

Horthy István kormányzóhelyettes, tartalékos főhadnagy huszonötödik, szándékai szerint hazatérése előtti utolsó „búcsú” bevetésére indult V-421 jelzésű Hawk típusu harci repülőjén. A gép azonban máig tisztázandó, szabotázs gyanús körülmények között lezuhant és szétrobbant.

Az igazi okokat máig nem tudták megállapítani. A magyar nép reménysége, büszkesége, vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó idősebb fia karorájának 5 óra 07 perckor megállt mutatói azonban kérlelhetetlenül jelezték a Szent István napi tragédia jóvátehetetlen, ott - Ilovskoye repülőter közelében bekövetkezett tragikus pillanatát.

Isten akarata szerint ekkor újra megtért egy igaz vitéz a Hadak Útjának csillag milliárdokkal övezett Csaba királyfi által bejárt örök fényű és dicsőségű ösvényére, amiről mi, a XXI. század vitézei hisszük, hogy elvezette Őt a Mindenható kegyelméből lett örök világoságra.

Erős hittel hisszük tovább, hogy a mi Urunk kegyelme szerint való dicsőségben része lett a sok embert próbáló harcot, csatát honvédeküjük szerint megjárta, hősi halált halt sok százezer, a Haza védelmében önmagát feláldozó magyar katonahősöknek örökkön örökké. A Történelmi Vitézi Rend 1920-ban történt megalapításától, soha nem feledve első főkapitányának, vitéz nagybányai Horthy Miklós Kormányzó Urunk Szent Örökségét - mindenkor rangot, tiszteletet ad és adott a csatatereken nyújtott kemelkedő haditetteknek, bátorságnak.

Kedves fiatal barátaim! Valóban, a Történelmi Vitézi Rend archivumában a hősi tettek soha el nem évülő leírásaiból látható, hogy a harcos önmagát is feláldozni kész vitézi tettéhez mindig az egyén harctéri körülmények között elhatározott akarata, bátorsága szükséges. Mi is hát a bátorság? Bátor tetről akkor beszélhetünk, ha az megfelel az okosság és az igazságosság követelményeinek. A bator ember tudja, mi a jó, és minden erejével, akár reménytelennek tűnő küzdelemben is kiáll azért. Tanulmányaitokból és más olvasmányokból ma már jól ismert az a hatalmas áldozat, amelyet magyar honvédek, vitéz.nagybányai Horthy Miklós katonái hoztak a bolsevik rém ellen vívott hősi küzdelemben. Eleink, dédapáink, nagyapáink nemzedéke a legdrágább kincsét, az Istentől kapott életet tette kockára szeretett hazája védelmében a II. Világháború idején. Felvetődik a kérdés, hogy vajon mi volt az a lélekből származó muníció, amely erőt és elszántságot adott a sokszoros túlerő ellen vívott honvédő harchoz? **Ime a teljesség igénye nélkül, - vitéz nagybányai Horthy Miklós kormányzó megvalósult akarata szerint legfontosabbak a következők:**

„Az ifjúság testedzése, sportja, önfeláldozó és lovagias szellemben, keresztény, keresztényen hitben való nevelése. Igazságosság, leleményesség. Katonás kemény, férfias akarat tántoríthatatlan határozottságára való nevelés, katonai hagyományaink ápolása, tisztelete. Nem csak a múlt nemes kultuszának eszményei, de a Magyar Nemzeti Jövő hatékony, teljes szívvel való szolgálata.”

Kedves fiatalok! Ime láthatóak a lélek ama csodálatos tartalékai, amelyek ifjúkori HAZAFIAS NEVELÉS útján jutottak el a haditettek, kemény csaták és ütközetek forgatagában, harcban sokszor próbált, megedződött Horthy Hadsereg bator katonáihoz. A bátorság lényege tehát, hogy a harcos felveszi a küzdelmet a gonosz túlerejével szemben. A bátorsághoz azonban egy igaz ügy szolgálata kell, mert az okosság és igazságosság irányítása nélkül a bátorság **csak** (de nem lebecsülendő) vakmerőség, amely öncélúvá válva akár a legnagyobb büntettek elkövetéséhez is vezethet. Végül felvetődik a kérdés, hogy van e? Lehetséges e tett, amely az ütközetekben vívott Hősi Harc részeseit bátorságban felülmúlhatja? **IGEN fiatal barátaim, a vitézség az.**

Vitéz nagybányai Horthy István, Magyarország Kormányzóhelyettese megtehetette volna, hogy betonbunkerben, jól megvilágított térképszal mellett teljesíthetett volna katonai szolgálatot, ahol hadtestek, hadseregcsoportok véres ütközetei, támadások és visszavonulások csupán színes zászlócskák elmozdításával vannak a hozzáértő számára szemléltetve. Minden meglévő lehetőség ellenére, **NEM így történt!** Vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország Kormányzója István fiát, a kormányzóhelyetteset, **aki kettő és fél éves fiúgyermekét és ifjú feleségét odahagyva jelentkezik önként frontszolgálatra**, atyai áldásával hagyja, engedi az akkor már amerikai fegyverekkel technikai fölényben harcoló kegyetlen Orosz túlerő ellen hadbaszállni.

Fiatal Honfitársaim! Örök dicsőség vitéz nagybányai Horthy Istvánnak, dicsőség a vitézségnek, dicsőség az igazi bátorságnak, a Magyar Nemzetért harcolók Istenbe vetett hitének, a Hazáért mindent feláldozni kész szeretetnek. A vitézség a hit bátorsága tehát, amely a Szent Írás szerint mondja minden hívő ember számára: **„Ne félj, csak higgy!”** Mi, a XXI.század vitézei mindenkor így biztatjuk embertársainkat: **„Légy bator és higgy!”**

Köszönöm, hogy meghallgattak.

Kolozsvár, 2008. augusztus 08.

COURAGE AND DEPUTY REGENT VITEZ ISTVAN HORTHY OF NAGYBANYA Ladies & Gentlemen, Esteemed Hosts, Guests from Near & Far!

In spite of the stereotypical social tensions of north-eastern Hungary, with its 180,000 inhabitants **Miskolc** is still the largest city of the region.

Surprisingly, not many people in Miskolc know that before the Second World War vitez Istvan Horthy of Nagybanya -the eldest son of vitez Miklos Horthy of Nagybanya, Regent of Hungary- was elected as the chief warden of the Reformed Church of Miskolc Vasgyar. According to the traditions of the Order of Vitez of north-eastern Hungary, every year on St Stephen's Day, the members of the Order lay a wreath at the commemorative marble slate in the vestibule of this church. This is how the forever grateful congregation remembers vitez Istvan Horthy of Nagybanya, the chief warden, elected in 1936. Even back in those days, he had a keen interest in the development of Miskolc and its vicinity, with a particular focus on exploring the already established metallurgical industry of the region.

We now know he was the most gifted technical thinker amongst the Vitez and possibly his compatriots. Vitez Istvan Horthy of Nagybanya, as a Major in the reserve armed forces, reported for service at the airport of Szolnok on May 1st 1942, and joined the bomber squadron. He arrived to the Russian front after a two month delay on July 2nd. He did not have long to live after this. Soon after the first few victorious missions, at 5 o'clock in the morning on August 20th 1942, near Ilovskoye airport, he fell. This was his 25th mission and was meant to be his "farewell" before returning home. His Hawk bomber aircraft crashed and exploded - **the cause still remains unclear, but sabotage was suspected.**

God willing, another true Vitez returned to the glorious path that once saw Prince Csaba march along it. We, the Vitez of the 21st century, believe that he was led to eternal glory by God Almighty.

We strongly believe that God's Glory also spread to those hundreds of thousands of war heroes who all died a tragic death whilst protecting our country. Since its inception in 1920, the Order of Vitez has always paid tribute and respect to outstanding courage on the battlefield.

Indeed, as reflected in the archives of the Order of Vitez, it is courage that makes the valorous act of self sacrifice possible in battle. But what is courage? A courageous act must be clever and just. A courageous person knows what is right and will fight for it to the last, even when all hope is lost. You all know of the enormous sacrifice that the Hungarian soldiers, including the troops of vitez Miklos Horthy of Nagybanya, gave in their battle against the Bolsheviks. They put their lives into mortal danger to defend their beloved country. This poses the question: what gave them the mental strength to fight whilst significantly outnumbered by the opposition?

According to Regent vitez Miklos Horthy of Nagybanya, the most important factors are as follows: “physical education and the fitness of the youth; their education of Christianity and chivalry; honesty, intelligence, discipline; encouragement of ferocious honesty; and the respect and upholding of military traditions; all the while having a wholehearted interest in the future of the Hungarian Nation.”

These are the components of that wondrous soul that led the brave soldiers of the Horthy army from one tough battle to another. The fighter shows courage when he decides to fight outnumbered against the evil opposition. However, a courageous act must be clever and just, as without these qualities it can be labelled a reckless act. A reckless act can lead to the committing of the worst crimes if driven by selfish intentions. Finally, the question arises: is there such an act that overshadows the courage of the troops fighting their heroic battles? **The answer is yes, it is chivalry.**

Deputy Regent vitez Istvan Horthy of Nagybanya could have stayed at home and brooded over maps in the safety of the bunker where troop movements and bloody battles are merely indicated by colourful flags moving across the table. Nevertheless this is not what happened. Regent vitez Miklos Horthy of Nagybanya gave his blessing to his son's intention with the knowledge that he would be leaving a young wife and his two and a half year old baby son behind.

Eternal glory to vitez Istvan Horthy of Nagybanya, to chivalry, to courage and to the faith of all soliders fighting for the Hungarian Nation. Chivalry is the courage of faith – as the Holy Bible tells to all who believe: **“Do not be afraid, all you need is faith!”** We, the Vitez of the 21st century keep reassuring our people: **“Have courage and have faith!”**

Kolozsvár, August 8th 2008.

Lovag vitez Laszlo Horvath

Field Captain Order of Vitez of North Eastern Hungary

Translated by: vitez Rita Horváth

Dr. Bakos Batu

A SZENT KORONA ÉS AZ IFJUSÁG

A Szent Koronáról az ifjúságnak azért kell beszélni, mert ők erről már semmit sem tanultak, s a szülők sem taníthatták őket, mert a kommunizmus közel negyvenöt évében erről nem lehetett beszélni. A Szentkorona, mint művészeti alkotás nem volt ugyan tilos téma, de az igazat nem lehetett róla tudni. A régi nézetek elvi elfogultságból – liberális, régi szóval szabadelvű – eredetét, már a múlt században meghamisították. Azt hirdették, hogy két részből, valamikori két koronából állították össze a XI. sz végén. A görög koronát Dukász Mihálytól kapta Géza, s a latint talán III. Béla alatt szerelték hozzá. Mivel a Szent Korona körül nagyon hamar, már Szent István alatt jogi tan, állam és jogrendszer kezdett kialakulni, az ezzel ellentétes nézetűek – az előbb már említett liberálisok, valamint a szocialisták (természetesen ide értve a kommunistákat is) be szereték volna bizonyítani, hogy nem lehetett Szent István fején. Nincs szakralitása, nem ezt ajánlotta föl, a királyság jelképe, régi értékes emlék, de nem több. Elméletük bizonyítékaként a három uralkodó képét emlegetik, azok idejére teszik a korona keletkezését, illetve összeszerelését. A Szentkoronát hazatérése után fizikusok és ötvösök csoportja vizsgálhatta meg. Ezek eredménye egybehangzóan az volt, együttesen készült, egységes munka, szó sem lehet utólagos összeszerelésről. Az időpont meghatározására – eddig – használt képek nem eredetiek, felszerelésük később történt. Így azokra kor-meghatározást építeni nem lehet. Az eredetileg feltételezett bizánci műhellyel szemben valahol a Kaukázusban készült jóval Szent István uralkodása előtt. Így tehát az eredeti hagyománynak van igaza. Mind a koronázás, mind a felajánlás megtörtént.

A Szentkorona-tan értelmében a teljhatalom, a szuverenitás mind a Szentkoronához kapcsolódik, benne testesül meg. A hatalom teljességét csak ő tartalmazza, s abból részesednek a fő – uralkodó – és a tagok – nemzet. Ez a megosztás végleges, sem az önkényuralom, sem a népfenség nálunk jogszerűen nem lehetséges. A Szentkoronában gyökerezik minden jog a kötelességektől függően. A jog és erkölcs között összhang van, nem lehetnek ellentétben. Az ország területe, földje, gazdasági ereje mind a koronáé. Ezért tulajdonosok nincsenek csak birtokosok, akik a Szentkorona tagjai lehetnek csak! A tagokat egy és ugyanazon jogok és szabadság illetik meg. Különbséget nem lehet sem nem, sem nyelv, sem nemzetiség, sem vallás miatt tenni a tagok között. Ha az uralkodó nem tartaná be esküjét, akkor a tagoknak – nemzetnek – joga és kötelessége ellent mondani, sőt ellenállni, legvégső esetben fegyveresen ellenállni. Ha a nép a későbbi népfenség alapján akarná a hatalmat kisajátítani, akkor a jog folytonosságát helyre kell állítani. Ez a magyar történelemben már négyszer megtörtént, az ötödik sajnos elmaradt. Ma ezért tartunk itt, ahol állunk.

Szent István országát, népét, a Szentkoronát közjogilag és szakrálisan ajánlotta föl a Boldogasszonynak, aki azt elfogadta, s azóta valóságos földi Királynő is. Ez az, amit nem tudnak elfogadni, de ez határozza meg küldetésünket, létünket.

A cím azt sejtetné, hogy Szent Koronánknak valaminő különleges mondanivalója van az ifjúság számára. Mivel az előadás Kolozsvárott hangzik el, ez a feltételezés még valószerűbbnek tűnik. Értelmezésem szerint a Szent Korona ugyanúgy szól mindenkihez. A címet csak az indokolja, hogy az idősebbek még hallhattak valamit Róla vagy az iskolában – öregeink -, vagy otthon a szülőktől. A fiatalabbak, sajnos ide már a középkorúak egy részét is számítanunk kell, viszont sem történelmet, sem hittant, sem igaz magyarságot nem kaphattak sem otthon – ez talán a nagyobb baj – sem az iskolában. A „rendszerváltozásnak” nevezett átalakulás ezen a téren sem hozott szinte semmit. Mindez fokozottabban igaz a határokon kívül. Ezért kell mindent az alapoknál kezdeni. A mondanivaló nagysága, összetettsége miatt apró részletekbe nem mehetünk, hiszen akkor előadás sorozatokra volna szükség.

A Szentkorona mindenek előtt művészi, ötvösművészi alkotás. Készítési helye és ideje nem ismert, különböző elméletek vannak ezzel kapcsolatban. A Tudományos Akadémia szerint az alsó rész, a bizánci korona a XI.sz.-ban készült, s a hátsó képen szereplő Dukasz Mihály ajándéka Géza királynak. A latin koronát (felső rész) a keresztpántok jelentik. Ez a tárgy, amit az apostollemezek díszítettek a XI.sz. közepe előtt Itáliában készült. A két rész egyesítése a XII.sz.-ban történhetett. A kereszt pedig az árpád-kor után kerülhetett rá.

A magyar Szentkorona a köré épült jogrendszer, valamint szent jellege miatt komoly harc középpontjába került. Bizonyos körök tudományos mezbe öltöztetve azt szeretnék bizonyítani, hogy nem lehetett jelen alakjában Szent István királyunk fején. Természetesen így Ő azt nem ajánlhatta fel, s az államelmélet kiinduló pontja sem lehetett. Ezt igazolandó semminő csalástól, megtévesztéstől nem riadnak vissza. Nézzük tehát a tényeket: hazatérése után fizikusok, majd ötvösök vizsgálták meg. Mindannyian egybehangozóan állítják, hogy egységes, egyszerre készült alkotás, nem utólag két koronából összerakott barkácsolás. A „görög” korona időmeghatározása – az akadémikusok szerint – a császár, illetve uralkodó képek alapján történt. Nos ezek nem eredeti képei a koronának. A XVIII. sz. végéig a Dukasz képnek nincs nyoma, van viszont Mária – Szűzanya – képnek. Minden írott forrásból ez következik. Az ötvösök azt is megállapították, hogy nem lehetett eredetileg azért sem ott, mert keretébe nem fért bele, így a peremet nem tudták rá visszafordítani, továbbá alul egy gyöngysort el kellett távolítani, hogy felhelyezhető legyen. A rögzítés pedig szegecseléssel készült, amit elsőre nem sikerült megoldaniuk, s így üres lyukak is maradtak a zománcképen. Az egyik a gloriolába (dicsfénybe) is belóg. Ilyen kontármunkát a készítőik – tekintve a csodálatos művet – nem végezhettek. Így tehát a keletkezés idejére nézve ez a kép nem mond semmit. Hasonló a helyzet a két hátsó uralkodó képpel is, bár ott nem kellett szegecselni, elég volt a képből levágni, ami ugyancsak jól látható Konstantin esetében. Az összes görög feliratú képen a szöveg feketével

van írva, kivétel Dukasz és Konstantin, továbbá valamennyien az első fő kép Krisztus a Világmindenség Ura – Pantokrátor – felé néznek, kivéve a hátsó hármat. Mindezek egyértelműen az összeszerelés ellen, s a képcserék mellett szólnak. A fizikusok mérései, az arányok, az arany metszés mind az egységes korona bizonyítékai. A keresztet sem utólag tették fel, mert a zománc fűráskor sérült volna. Előre kialakított, peremezett lyukba szerelték fel a készítéskor. Erről mellesleg az Akadémia tudósai tudhattak volna, hisz Ipolyi Arnold kutatásai, s az akkor készült fényképek bizonyítják.

A hamisításokra további esetek is utalnak. A koronázási palástot bizonyítottan Boldog Gizella királyné – Szent István felesége – készítette udvarhölgyeivel. Ő valószínűleg tudta milyen koronája volt férjének. A paláston Szent Bertalan apostol fején a mi Szentkoronánkhöz hasonló himeztek. A palástot a hetvenes években restaurálni kellett, s a munka elkészülte során eltűnt a korona az apostol fejéről. Különös, alighanem szándékos véletlen.

Ha a Szentkorona zománcképeit, s az azokból levonható világképet szemléljük, akkor keresztény hittitkok, szentek, angyalok tűnnek elénk. Ezek mondanivalója szintén az egységes tervezésre, kivitelezésre mutat, és azt erősíti, hogy a három kép nem eredeti, s így azokkal kapcsolatban bármilyen bizonyítékot feltételezni súlyos tévedés, vagy ma már tudatos csalás. A keresztény hittitkok, amelyek a Szentkoronáról leolvashatók, valószínűsíthetők, hogy az a Kaukázusban a K-i és Ny-i Egyház és hit találkozásánál készült a IV. században. A zománcozás technikája, az arany, az ékkövek ugyanezt erősítik meg.

Legfelül a kereszt az Atyaisten köldökéből jön ki. Figyelmesen nézve látható, hogy a lyukat és a peremezést úgy készítették el, hogy mind a trón egésze, mind a kézben lévő biblia elférjen. A fej mellett egyik oldalon a nap, a másikon a hold látható, ami egyértelműen az Atyára utal. A felső záró lemezen kereszt irányban mind a négy oldalon kettő-kettő, azaz összesen nyolc apostol kép van, s alkotják együttesen a felső, vagy „latin” koronát. Soha nem volt tizenkét kép itt, ezt rögzítésük, alsó szegésük kizárja, bár a két korona elmélet hívei sok változatot vetettek fel. Egyetlen megoldási kísérlet sem valószerű, másrészt statikailag a kigondolt változatok nem állhatnak meg.

Érdekesebb kérdés, hogy miért ez a nyolc apostol van itt. Felül a négy: azok, akik Krisztust megdicsőülten látták, hárman a Tábor hegyén, Pál – akkor még Saul – a damaszkuszi úton. Alul az a négy, akik a magyarság őseinek térítésében részt vettek. Így András, Fülöp, Bertalan és Tamás. Mellesleg Pál kivételével – ő az Apostolok cselekedeteiben szerepel – az a hét, akik János evangéliumának utolsó (21.) fejezetében együtt halásznak és találkoznak a feltámadt Jézussal. Ez a fejezet pedig a már lezárt evangéliumot köti össze a Jelenések könyvével, ami a végső idők leírása. Így és még más szempontok miatt az is feltételezhető, hogy Szent Koronánknak valami szerepe lehet az eljövendő ítélettel kapcsolatban. A Szentkorona felső része az Isten hatalmát jelenti, s közvetíti az uralkodó felé. A zárt korona egyébként arra utal, hogy birtokosa fölött földi hatalom nincs és nem is lehet.

A Szentkorona alsó része a földi hatalmat, a világ feletti hatalmat képviseli. Ezt fejezi ki, hogy elől a rajta trónoló második Isteni Személy Jézus Krisztus a világ Ura „Pantokrátor” emelkedik ki. Sokáig ezt a képet szintén félreértették.

Miután a felső Atya-ábrázolás nagyon hasonlít, két Krisztus képet feltételeztek, s ezt a későbbi összeszerelés bizonyítékának vették. A hasonlóság nem jelent semmit, hisz Jézus maga mondta: „Fülöp, aki engem lát, látja az Atyát is.” Másrészt pedig az Atya képén, mint azt már fentebb mondtam a nap és hold látható, a Krisztusén pedig a szokásos, s ezért félreérthetetlen görög rövidítés – Jézus Krisztus. Hátralé a Szentkoronán Dukász Mihály látható, ami nem illik bele a keresztény mondanivalóba sem. A Szentháromság így hiányos. Nincs fenn, s utalás sincs a harmadik személyre, a Szentlélekre. A régi leírások szerinti áldott állapotú Szűz Mária kép viszont be tudja tölteni a misztérium teljességét. Utal a Szentlélekre, a megtestesülésre, s végül Máriára, az Istenanyára. A Tbiliszi-ben található Kalkuli Triptihonon lévő ikon méretében, stílusában egyezik a régebben itt lévővel. Ott van a trónus, igaz a királynő – áldott állapotban – előtte áll, nem ül, s a pálmák is kifelé fordulnak, míg a másik kettő befelé. Mindez együtt tökéletes teológiai egységet fejez ki, ahogy arra már előbb utaltam.

Az alsó rész abroncsán a kövek mellett további nyolc zománckép van. Elöl két angyal – Mihály és Gábor, folytatólag mellettük két katona szent Demeter és György, őket követi két gyógyító – orvos és gyógyszerész – Kozma és Damján. Ezek a szentek vértanúhalált a IV.században szenvedtek, ami megerősíti a fentebb már említett időszakot. Legvégül pedig Dukász Mihály két oldalán Géza (pontosabban Geobicász a türkök királya) és Konstantin. Ezek egyikéről sem tudjuk pontosan kik lehettek. Gézából több is volt, feltehetőleg a Geobicász Gézát jelent, Konstantinból csakúgy. Ha a Mária (jelenleg Dukász) kép kapcsán a teológiai mondanivalót próbáltuk megérteni, s egyeztetni a Szentkorona egészével, akkor ugyanezt kell a két uralkodó képével is tennünk. Az biztos, hogy nem illenek ide. Ez nemcsak méretük, s felszerelésük okán mondható el, hanem a többi képhez való viszony miatt is. Ide két angyal kell. Ahogy elől Mihály a harcos és Gábor a gyógyító, úgy itt lenne a helye Rafaelnek – ugyancsak gyógyít – és Urielnek – szintén harcos. Gábor az üdvösség hírnöke, a gyógyulása, a megmenekülése, Uriel az ítélet végrehajtója. Végső soron tehát Mihály és Uriel felelnek meg a katonai szerepnek, míg Gábor és Rafael az orvosinak. A két szerep azonban nemcsak a király kötelezettségeire utal, hanem magának az országnak a szerepére is. Az uralkodó megvédi népét – ez a koronázáskor kifejeződött abban, hogy az országot jelentő dombra kellett fellovagolnia és a négy égtáj felé egy-egy kardvágást tennie. A gyógyítás a nép óvását, s az ítélezést jelentette. Az ország megvédte a kereszténységet, s egészségben szolgált a gyógyulást, az üdvösséget. Érdekes az ország területe (Kárpát-medence) igen jól és sűrűn van ellátva gyógyvizekkel, rengeteg a gyógynövény, ami valószínűleg nem véletlen. A gyógyítás alapfeltételei, adottságai tehát megvannak.

A Szentkoronán lévő ékítményeknek ugyancsak jelentőségük van. Így sokat mondanak a gyöngyök – le lehet belőlük vezetni tömérdek adatot. (Föld tengelye, Föld – Nap távolság, Hold távolsága, Merkúr, Vénusz, Föld keringési ideje, világnap és világ hónap, stb. A korona méretei hasonlítanak a piramisokéhoz, illetve a Stonehenge-hez. Mindezek pedig kozmikus adatokat rejtenek. Megjelennek még matematikai állandók, így például a „pi” három különféle változatban is szerepel. Az abroncsán lévő pártá háromszög, illetve félkörben lévő ékít-

ményei a férfiakat és nőket jelenítik meg. A köveknek szintén szerepük van, de ezekről a kérdésekről bővebben idő hiányában nem szólnunk.

A Szentkorona valami különös titokzatos módon megéli ugyanazt a történetet, amit az Egyház és az ország megélt. Csak néhány példát említenék. Az apostolok képei közül csak Jánosé sértetlen – az egyetlené, aki nem vértanú. Tamás képét négyszer szúrták át a szegecseléskor, ahogy négy lándzsadőfessel végezték ki Indiában. Bertalan képe egyszerűen eltűnt, lenyűzódott, ahogy őt megnyűzták – így ölték meg. Az uralkodó Krisztus kép fölött lévő szív alakú ékkő meghasadt, ahogy azt halálakor a katona lándzsája megsebezte. 19 zománc kép van a koronán, ma véletlenül ugyanennyi megye van a maradék országban. Hatvannégy vércsepp alakú kő utalhat a régi 64 vármegyére, s az azt váltogató 72 gyöngy pedig a Szentkorona országainak hetvenkettőjére. Nem szóltam még a keresztről. Három változat jöhet szóba. Készítésekor függőleges, majd később Szent István korában kb. 8 fokos dőlése volt, ma a föld dőlésszögével egyezik meg. A Szentkorona alakja nem teljes kör, hanem enyhe ellipszis. Valamikor a keresztpántot el kellett fordítani, hogy Bertalan apostol Jézus mögé kerüljön, mert már a kép nagy része eltűnt. A kilencven fokos elfordítás az ellipszis alak miatt némi deformációt okozott, s így a felső sík már nem volt teljesen vízszintes, ami magával hozta a kereszt ferdülését. A koronázási paláston, illetve Szent István pénzein ez a ferdület látható. Valószínű tehát, hogy ez ma tényként fogadható el, hisz mind Gizella, mind a pénzverők kortársként pontosan tudták, hogy néz ki a korona. Később a Szentkorona viharos története során több olyan alkalom is akadt, amikor a további ferdület kialakulhatott. Ennek részleteibe most idő hiányában ne menjünk bele.

Az eddig előadottak alapján már megfigyelhettük, hogy egyes köröknek (döntő többségükben liberálisok, s régebben is azok voltak – szabadelvűek) rendkívül fontos annak bizonyítása, hogy a Szentkorona nem volt Szent István király koronája, nem lehetett az ő fején. Az erős ellenállás és hamisítások miatt nem kerülhetjük meg a kérdést miért olyan fontos ez? A választ a Szentkorona körül kialakult jogrendszer, történelmi alkotmányunk adja meg. Ejtsünk hát néhány szót erről is. Már Szent István úgy fogalmaz fiának Imre hercegnek írt Intelmeiben: „Mindez, amit fentebb érintettünk, alkotja a királyi koronát, nélkülük sem itt nem tud senki uralkodni, sem az örök uradalomba bejutni.” Amit fentebb érintett, az Egyház, az egyháziak, a katolikus hit, főemberek és vitézek, igaz ítélet, vendégek, tanács, régi szokások, stb. Mai megfogalmazásban az erkölcs, kötelességek, jogok, s egymáshoz való viszonyuk, megyék és honvédelem, bíróságok, nemzetiségek, bevándorlók, országgyűlés, magyar állam és kormányzás, stb. A Szentkorona tehát maga az ország és annak közjoga már az első pillanatban, amikor még abszolút tekintélyű szakrális király uralkodik. A hatalom teljessége viszont megoszlik, hisz „A tanács állít királyokat, dönti el az ország sorsát, védelmezi a hazát...” A Szentkorona-tan legfontosabb alapelve, íme itt megjelent írásban, amit a Vérszerződés még szóban fogalmazott, s az ősi szokás avatta törvénné, joggá. A teljhatalom tehát nem a királyé, hanem a koronáé, s az megoszlik a király – fő – illetve a nemzet – tagok – között. A tagok (nemzet) kezdetben a főemberek, majd később a nemesség, szabad királyi városok polgárai,

szabadok (például a székelyek, befogadott és jogokkal ellátott népek – kunok, jászok, szászok, stb.), végül 1848 áprilisától minden ország-lakó, azaz mindenki, aki itt él a Kárpátok határolta Hazában. Közöttük különbséget tenni nem lehet sem nemzetiség, sem nyelv, sem nem, sem vallás alapján. Egy és ugyanazon jog jár nekik a kötelesség függvényében. Mindez már 1222-ben újra megerősítették az Aranybullában, sőt az a kivételes jog is rögzül, hogy ha a fő, azaz az uralkodó mindezt nem tartaná be, akkor kötelességük és joguk ellene mondani, s ha az sem elég, ellenállni, végső esetben fegyverrel is. Mindez nem marad írott maraszt. Történelmünk tanúsítja, hogy sokszor élt a nemzet az ellenállás jogával passzívan, vagy fegyveresen szabadságharcaiban. Mások uralkodóink bizonyították oklevelekkel, nemesítésekkel, hogy komolyan veszik esküjüket, s hűek akarnak maradni a Szentkoronához. Ám az is előfordult, hogy a rosszul értelmezett népfőlséget kellett kordában tartani, s a hatalommal való visszaélést a másik oldalról korlátozni, megszüntetni. Ha ezeket az eseteket szemléljük, meghatódva állapíthatjuk meg a Szentkorona működését. Nincs ehhez hasonló más országok történetében. Okleveleket, törvényeket sorolhatunk, s akkor kiderül, a keresztény szellem oly módon érvényesül, hogy kizárja az okatlan vérfürdőt, – ld. francia és nagy októberi forradalom – nem a fölötte álló nagyobb, neme-sebbit zülleszt le, gyilkolja meg, veti börtönbe, hanem az alatta állót emeli fel magához, fogadja be. Igen az egyenlőség, testvériség így is elérhető, sőt csak így érhető el. A szabadságnak pedig garanciája az ellenállás lehetősége.

A keresztény szellem, alapelvek tetten érhetőek a tulajdon viszonyokban is. Minden tulajdon gyökere a Szentkoronában rejlik. A tagok csak birtokolhatnak, birtokosok lehetnek teljesítményük függvényében. Az uralkodó kénytelen meghajlani e szabály előtt, s így birtokot sem adományozhat csak a nemzethez tartozóknak, a „tagoknak”. Ha idegennek szeretne adni, előbb az országgyűléssel be kell fogadtatnia kegyeltjét, azaz honosíttatnia kell. A birtok természetesen nem csupán a föld, hanem minden, amit az magában rejt. Így a bányakincsek, folyók, vizek, levegő, s mindaz, ami az emberi életet lehetővé teszi. Ezeket elidegeníteni nem lehet, bérletük, birtoklásuk korlátokkal lehetséges ugyan, örökölhető is, de a Szentkoronához hűnek kell maradni, mert különben visszaszállnak Rá. Ez a tulajdon fogalom egyébként kizárja a magántulajdont, s a birtoklást is korlátozza, azaz ellentétes a kapitalizmus rendszerével, szellemével, de ugyanakkor teljességgel szemben áll a szocializmussal, vagy kommunizmussal. Harmadik utat, nemzeti, isteni, s ilyen értelemben közösségi tulajdont jelent. A földet és kincseit, a rajta lévő életet kaptuk, s nem mi teremtettük, ezért a tulajdon csak birtoklás és soha nem lehet korlátlan. Nem véletlen, hogy ez a felfogás a „harmadik út” alapja. A magyar út akár 1956 szellemét és szándékát tartjuk szem előtt, akár most az EU parlamentjében szereplő frakció programját vizsgáljuk a Szentkorona hosszú évszázadokra visszanyúló bölcs, keresztény tanítása, az abból következő időszerű közéleti megoldások.

Már az eddig vázolt jogrendszer, ami a Teremtő és a természet törvényeivel szoros összhangban van, olyan elveket képvisel, ami mind a liberális, mind a szocialista tanok hirdetőit ingerli. Ebből következik, hogy a letéteményest, azaz a Szentkoronát igyekeznek szentségétől, lényegétől – a magyar állam és jog

megtestesülése, szimbóluma – megfosztani, eredetét – Szent István és országa – meghamisítani, letagadni. Mindez azonban csak a kezdet, mert a misztikus oldal az, ami számukra igazán elviselhetetlen. Szent István ugyanis tudatosan jogilag és szakrálisan felajánlotta a Szentkoronát, azaz országát a Kárpát-medencét a Boldogasszonynak, aki azt el is fogadta. Ez az a pont, ami már végképp elviselhetetlen a gonosz liberális és kommunista erőknek, akik ténylegesen szolgálják a Gonoszt. Ezek után nincs abban semmi csodálatos, hogy minden erejükkel be akarják bizonyítani, ez a korona nem az a korona. Szentkoronánk nem lehetett Szent István fején, nem ajánlhatta fel, egyáltalán a Szentkorona-tan a rég elmúlt rendi kor maradványa, stb. A maguk szempontjából igazuk van. A tiszta keresztény állam és jog nekik halálos ellenségük, létüket fenyegeti. A világban zajló iszonyatos küzdelem az élet és halál erői között szükségszerűen állásfoglalásra kényszerít. Választani kell, s a jó oldal, a központ - Isten és a természet törvényei -, amit a Szentkorona és a köré fonódó tanítás, hit képvisel. Az Isten és élet ellenes erőknek ez mindig botrány, elpusztítandó.

Magyarország – egyenlő a Kárpát-medencével – tragédiája, hogy mind az Isten, mind a természet törvényei szerint áll fenn. Örökös égi Királynője van, aki azonban valóságos földi uralkodó is egyben. Összeköti a mennyet és a földet, képviselője az a Szentkorona, akié az ország. Jól jegyezzük meg, nálunk nem az országnak volt és van koronája, nem a királynak, hanem a Szentkoronának van országa, vagy országai, s maga választja a királyt. Csupán az a tény, hogy a Kárpát-medence (Magyarország) soha nem kívánta területéhez csatolni a földrajzilag eltérő részeket – maga tökéletes egység lévén, tisztelte a természet (maga is része) törvényeit – és azokat a Szent Korona másik országaként kormányozta, mutatja, hogy sajátos rend, ellentétes a másutt szokásossal. Ezért beszéltek a Szentkorona országairól. Ilyenek voltak több mint nyolcszáz éven át Horvátország, néhány megszakítással Dalmácia, Bosznia, s több-kevesebb ideig Galícia, Halics, Lodóméria, az oláh fejedelemségek (fejedelmek erre büszkék a középkor folyamán!), stb. Ők nem a Magyar Királyság hűbéresei, nem Magyarországnak meghódolt részek, hanem a Szentkorona országa. Ha ezt ma értenék utódaik, nem lennének sovíniszta feszültségek, nem lenne trianoni pszichózis, s egészséges, keresztény nemzet-tudattal az együttélés sokkal jobb, méltóbb, emberibb, Istennek tetszőbb volna. A Boldogasszony, a Szűzanya alattvalójának lenni kitüntetés mindenki, s különösen az itt élők számára. Jól értsük, itt nemcsak vallási értelemben vett égi Királynőről, alattvalóról, hanem valóságos földi Uralkodónőről van szó jogilag és szakrálisan egyaránt. Ezt kellene felfognunk. Nincs más ország, s nem is lehet, ami közvetlen földi tulajdona volna az Istenanyának, s aminek valós földi uralkodója Ő maga. Csak ez a tény, ennek tudata szerezhet békét itt.

Az elmondottak világosan mutatják, hogy Magyarország küldetése Mária országaként Mária küldetéséhez hasonlít. Mária a Magyarok Nagyasszonya, s egyben a Kígyót tipró asszony. A Kígyó a sarka után leselkedik, ahogy ez az Ószövetségben olvasható. Teljesen világos, hogy az a sarok, amire a Kígyó dühe irányul mi vagyunk, Magyarország, s az ország népe. Ezért olyan a történelmünk, amilyen. Az acsarkodó Kígyó dühe és gyűlölete vesz bennünket körül. Ha

teljesítjük feladatunkat, akkor a Kígyó végleges legyőzéséért folyó küzdelemben Nagyasszonyunk oldalán győzni fogunk. Ez a sorsunk, hivatásunk, ha akarjuk, ha nem, akár tudjuk, akár nem. Nemzeti létünk Szent István koronázásával, a Szentkoronával, s annak felajánlásával kezdődik. Előzménye egy nagyon hosszú előkészület, amikor a Napba öltözött Asszony tisztelete megindul, kifejlődik. A magyar ősvallás ennek ígázatában a Nap mögött létező Isten keresésével készül, lődik a kereszténység felvételére, amelyben kiteljesedik, s az Asszony Babbává, majd Babba Máriává változik át, míg Szent Gellért megállapíthatja, hogy Ő a Szűzanya. Övé a korona, amit őseink felfogása szerint Angyal hozott. Mindezek történelmünk rövid foglalátát és értelmét jelentik, amikről tudnunk kell, s gyermekeinket fel kell világosítanunk, hogy ifjúságunk tudja mi a múltunk, s mi a jövőnk, ami onnan ered. Ha tudjuk, mi a feladatunk, küldetésünk, s azt akarjuk, végre megszabadulhatunk. Elkezdődik a feltámadás, újra felragyog a Szentkorona, aki egyedül a koronák közül – jelképesek nem számítanak e tekintetben – lehet az Istenanya fején, aki a mi Nagyasszonyunk.

Felhasznált irodalom: (Csak a legfontosabbakat említjük) István király Intelméi, Kocsis István: A Szentkorona-tana, Szentkorona-misztériuma, Magyarország Szent Koronája, A jogfolytonosság helyreállításának kötelezettsége, A Szent Korona és a jogfolytonosság, Csomor Lajos: Ófelsége a Magyar Szentkorona, Magyarország Szent Koronája, Ne féljetez, Az „Intelmek” az európai konvent idején, Dr. Molnárfi Tibor: A Korona, A Szent Korona misztériuma, A magyar nép metafizikája, A Szentkorona-eszme és a magyar hivatás, Dr. Zétényi Zsolt A Szentkorona-tan korszerű értelme, A Szentkorona-eszme időszerűsége, Endrey Antal: Az ország koronája, Ludwig Rezső: A magyar Szentkorona-kutatások, Popovics Tibor Miklós: Szent István Koronája és a ruszinok, Fáy Árpád: Az ezredforduló alkotmányossági kihívásai és a Szentkorona-eszme, Dr. Tóth Zoltán József: A Szent Korona, a magyarság és a velünk élő népek, Dr. Botlik József: Rutén föld autonómiája a Szent Korona alatt, Csekey István: Magyarország Alkotmánya, Dr. Kovács L. P. Bánk OFM: Magyarok Nagyasszonya, Dr. Bakos Batu: A magyar történelmi alkotmány és a természet törvénye, Szent Korona – magyar küldetés, Feladatunk régen és ma, Dr. Balogh Sándor: Magyar ősvallás Ádámától és Szent Istvántól a XXI. Századig, A Szent Korona és a magyar küldetés, Tóth Endre - Szelényi Károly: A magyar Szent Korona, végül A Korona kilenc évszázada, továbbá Papp Gábor, dr. Varga Tibor, művei.

L. Németh Erzsébet

Az Anyaság szentsége Hit – Szeretet – Remény

„Sokan azt gondolják: Magyarország – volt, én azt szeretem hinni: lesz!”
(Széchenyi István)

Örök igazság, nyelvében él a nemzet. A magyar irodalom majd minden jelentős írója, költője vallott arról műveiben, hogy milyen szoros lelki kapocs kötötte az édesanyjához, a hazájához, nemzetéhez.

Anyá, édesanya, mama, édes... sokáig sorolhatnám még, hogyan is szólítjuk meg Őt, aki számunkra a mindent, a mindenséget jelenti.

Ő az első, akit a gyermek megérez, megpillant, amikor az evilági lét kapuját átlépi.

Az első szó, amit kimond: anyá, mama. Az anyanyelv az a nyelv, amelyet az ember legjobban és legszívesebben beszél, az a nyelv, amelyen gondolkodik, álmodik, amit gyermekkorában az édesanyjától megtanul.

Az anyá az, aki ellátja, táplálja, gondozza, becézi. Ő az, aki megérti, megérzi gyermeke minden rezdülését, örömét, bánatát. Így van ez a világ kezdete óta, s így lesz ez mindig, ameddig ember él e földön.

Az anyá az utolsó leheletéig anyá marad, soha el nem fáradó, soha nem önző, követelődző.

Ő az, aki összetartja a családot. Ő az, aki ha kell – cinkosan is – vállalja a béké-kebíró szerepet, ha vihar készül a családban.

Már ósidőkben is így volt ez, az apa, a férfi volt a tűz csíholója, de a tűz őrzője, megtartója az anyá, az asszony volt.

Nem véletlen, hogy csodálatos nyelvünkben, a legszebb szavainkban ott találjuk az anyá előtagot: anyaföld, anyanyelv, anyatej, anyaország, anyaszentegyház.

Nekünk magyaroknak nem csak földi, égi édesanyánk is van. A mindenek fölötti, akit sokféleképpen szólítunk meg: Babba Mária, Égi Anyácska, Szűz Mária, Boldogasszony Anyánk, Nagyboldogasszonyunk. Az Ő oltalma alá helyezte Szent István királyunk országát, nemzetét s érezzük védelmét azóta is, minden bajban és nyomorúságban. Hiszem és vallom, hogy megmaradásunkért, fennmaradásunkért közbenjár mindenkor ott fenn, az égi hazában.

Elém villan egy kép:

A testben megtört, de hitében erős Killyén Kati néni – fogadott gyimesi csángó anyám – ezekkel a szavakkal indult a templomba:

– Megyek leányom Máriácska Anyához imádkozni, hogy megsegéljen.

Lehet e szebben szólni hozzá? Máriácska Anyácska... s lelki szememmel látom, hogy elmosolyodik ott fenn a magasban, s mosolyára virágot nyitnak a havasi legelők.

A keresztény leányok, asszonyok előtt Ő a példa, hitben, szeretetben, áldozatvállalásban, helytállásban. Hiszen minden anya az élet hordozója, továbbvivője, akit mindenkoron tisztelet kell, hogy övezzen.

Valahol elveszítettük azt az értékrendet, ami évszázadok óta meghatározó volt és természetes. Napjainkban egyre többször találkozunk férfias nőkkel és nőies férfiakkal. Mintha megváltoztak volna a szerepek, s ennek egyetlen vesztese van: a Gyermekek.

A gyermek, aki tiszta lappal indul az életbe, s hogy mivé válik, az a család felelőssége.

Vissza kell térni a kezdetekhez, megtanulni, megtanítani mit jelentenek ezek a szavak: Édesanya, Édesapa, Család, Haza, Nemzet.

A haza, a nemzet alapköve a család. A felnövekvő nemzedék ebben a közegben szerzi meg a tudást, a tapasztalatot, az érzelmi, értelmi, testi, lelki biztonságot, ami meghatározza egész életét. Nem szabad elfelejteni, hogy azt a mintát adja majd tovább a saját családjában, amit gyermekkorában megtapasztalt. Fontos tehát, hogy megtanulják az összetartozás, a szeretet, a biztonság magasztos érzését.

A mindennapi beszélgetések, a munka közben eldúdolt dallamok, az asztalra szeretettel letett étel, az elalvás előtt elmondott mese, a közös ima olyan fontos a gyermek számára, mint a növényeknek a tiszta víz és a napfény.

Nézzünk csak őszintén magunkba. Ebben a rohanó, felgyorsult, túlhajszolt világban van-e időnk mindekre? Elmondjuk-e a közös vacsoránál, a szépen megterített asztal mellett, hogy mi minden történt velünk a nap folyamán? Meghallgatjuk-e gyermekeink beszámolóját teljes odafigyeléssel? Nem szabad azt elfelejteni, hogy ha csak fél füllel hallgatjuk őket, leszoktatjuk gyermekeinket a beszédre. Észre sem vesszük ezt, csak akkor, amikor a kérdéseinkre egyszerű válaszokat adnak: igen, nem, semmi. Mennyi szülő panaszkodik erről, s amikor az okokat keressük, olyan nyilvánvaló a tényállás. És nem a gyermek a hibás!

Tapasztalatból tudom, nem az asztalra tett étel milyensége a meghatározó, hanem a hangulat és az együttlét öröme. Egy szál virág, egy pislákoló gyertya és a jóízű terefere elfelejteti a nap minden bosszúságát és nyugalom, biztonság költözik a szívekbe.

Dalolunk-e gyermekeinknek? És mit? Kodály Zoltán mondta: „A gyermek zenei nevelését születésük előtt kilenc hónappal kell megkezdeni.” Én azt teszem hozzá, az édesanya megszületése előtt kilenc hónappal. Olyan jó lenne „csak tiszta forrásból” meríteni, hiszen olyan bőségesen bugyog ennek a forrásnak a vize, mint sehol máshol széles-e világban. Egyetlen nép sem büszkélkedhet anynyi kincsel, mint mi itt a Kárpát-medencében. Sokszínűen, változatosan, szívhez szólóan szólnak a népdalaink. Ki-ki válogathat belőlük kedvére. Mennyire tudták ezt a régi idők emberei! S mennyit veszítettünk, hogy elfelejtettük!

Tanuljuk hát meg újra!

Az elalvás előtti mesélés megkoronázása a napnak gyermekeink számára. A lecsendesedés, a megnyugvás, az együttlét utolsó pillanatai ezek, melynek emléke, intimitása örök időnkig elkíséri az embert. S ezek az emlékképek elevenednek föl, amikor majd saját gyermekünknek mesélünk. Nem is kell hozzá más, mint

szeretet, odafigyelés és a gyermek iránti tisztelet. S ha abból a tiszta forrásból merítünk, ami számunkra megadatott, észrevétlenül neveljük leányainkat, fiainkat hazaszeretetre, bátorságra, jóságra, becsületre, tisztességre, tiszteletre, a gyengébb védelmére. Így tanulják meg, hogy a győzelemhez vezető út nem könnyű, sok a próba, a nehézség. De az igaz ember legyőz minden akadályt s az igazságnak előbb vagy utóbb, de győznie kell!

Ha minden édesanya időben megtanulná ezt, nem lenne ma annyi elhanyagolt, szomorú, magával mit kezdeni nem tudó fiatal. Hogy ez ne így legyen, ez mindannyiunk felelőssége.

Vissza kell hódítanunk az Anyaság becsületét!

Vissza kell szerezniünk nemzeti önbecsülésünket, büszkeségünket, nemzeti öntudatunkat! Hittel – szeretettel – a jövőbe vetett reménységgel!

Minden ember egyszeri és megismételhetetlen, tele értékekkel. Küldetéssel jön a világra, s hogy beteljesíti e a küldetését, az nem csak rajta múlik.

Tanuljuk tehát a minket körülvevő természettől. A fiait nevelő gólya pártól, fecskétől, rigótól. A bocsait védő anyamedvétől, az utód védelmében az utolsó percig fűbe lapuló ózanyától.

Tanuljunk a minden tavasszal kizöldülő mezőktől, a fűszáltól, amit ha eltapsanak, a reggeli harmattól kiegyenesedik. Tanuljunk a fáktól, bokroktól, amelyek minden évben újra és újra lombot nevelnek, virágot bontanak. És tanuljunk a sudár fenyőtől, aki soha meg nem hajlik, a viharban inkább gyökerestül kifordul a földből, de a magvait már elszórta és sarjad a suháng a kidőlt fatörzs mellett.

Az erők fái összekapaszkodnak, védik egymást. Ha ezt az egységet valami, vagy valaki megbontja az erdő meggyengül és védtelenné válik a viharral szemben.

Nem is olyan régen láthattuk ezt nagy szomorúan Borszéknél, a Nyergestetőn és a Tátrában.

Ebből is tanulhatunk mi emberek. Mi ésszel és értelemmel kell, hogy a szeretet jegyében óvjuk a család és a nemzet egységet, az összetartozás, a szolidaritás fontosságának a tudatában.

Fogyó nemzet vagyunk, és engem nem vigasztal, hogy egész Európára ez a jellemző. Engem a családom mellett a nemzetem sorsa érdekel, ide születtem magyarnak, itt élek s itt fogok meghalni, a Kárpát-medencének nevezett csodaföldön, ami a Hazám!

Minden erőmmel, tudásommal, hitemmel, szeretetemmel itt kell helytállnom, Őt kell szolgálnom, utolsó leheletemig.

Mai világunknak a legnagyobb vétké a széthúzás, az önzés, az önös érdekek szem előtt tartása. Erre volt példa 2004. december 5-e. A népszavazás a külhoni állampolgárság visszaadásáról azoknak, akiktől elment a határ. Hazugsággal, megfélemlítéssel, álságos mellébeszéléssel, sikerült becsapni azokat, akiknek nem volt fülük az igazságra, s nem volt nyitva a szívük testvéreik felé.

De mi tudjuk, hogy összetartozunk. Ezért vagyunk itt együtt Kolozsváron, ahol részesei lehetünk annak a csodálatos tevékenységnek, amit háziasszonyunk, e konferencia megálmodója neve fémjelez.

Itt, a Szent Kamill Otthonban, ahol elesett, idős embereket ápolnak nagy szeretettel, helyet kaptatok Ti fiatalok, hogy tanuljatok, feltöltődjétek, meg-

erősödjétek hitben, magyarságban. Vigyétek hírét kortársaitok közé azt amit itt megtapasztaltatok, megtanultatok. Adjátok tovább ezt a tudást születendő gyermekeiteknek.

És a csoda folytatódik! Az elmúlt évben, Szent Erzsébet napján letették annak az Anya Otthonnak az alapkövét, ahol egyedülálló, kilátástalan helyzetben lévő anyák hozhatják világra gyermekeiket.

Így köti össze Rozália asszony hittel, munkával, kitartással, szeretettel a múltat és a jelent, miközben a jövőnek nyit kaput, gyarapodásunk érdekében.

Itt és most ezért érzem igaznak Széchenyi gondolatait: „Sokan azt gondolják Magyarország volt – én azt szeretem hinni, lesz!”

Erre igazolás az a hely, ahol most vagyunk, ahol négy napra otthont kaptunk. Ameddig élnek közöttünk igaz hittel tenni akaró és tenni tudó honfitársaink, nincs okunk a csüggedésre. Ameddig az első szóra indulnak a fiatalok, vállalva a hosszú utazás minden nehézségét, hogy tanuljanak, okuljanak, addig nincs veszve semmi.

Kívánom nektek, hogy olyan édesanyákká, édesapákká váljatok, akik örömben és boldogságban, minden nehézséget legyőzve nevelitek fel gyermekeiteket, olyan hazában, ahol minden igaz magyar ember biztonságban, békében élhet.

Isten minket úgy segítsen!

Zsigmond Emese

Életigenlő világkép és erkölcsi rend a magyar nyelvben és népi műveltségben

A vér hordja a test öröklését,
a nyelv a lélekét
Németh László

Egytest a mi hazánk

Hiába vallja hittel és máig ható érvénnyel Babits a fejezetcímül választott igazságot:

*A haza, a haza egyenlő volt mindig
ezer év óta már, és mindig az marad,
mert nem darabokból összetákolt darab:
egytest a mi hazánk, eleven valami!
Nem lehet azt csak úgy vagdalni, toldani.*

Van-e még nemzet, akinek száz évig sem ér az emlékezete, országhatárig sem a birtoktudata? Még nem telt el 90 év, és bizony már sokan vannak magyarok a csonka országban és az elcsatolt részekben egyaránt, akik beletörődtek, akik természetesnek és megmásíthatatlannak fogadják el ezt a csonkaságot, akiknek már nem fáj Trianon.

Van Kecskeméten egy szobor, amely a haza térképe fölé hajló Széchenyi Istvánt ábrázolja. Az érc térkép szélei lehajlanak az asztalról – így jelzi a képzőművész, hogy Trianon óta egyharmadára zsugorodott Széchenyi Magyarország.

Pedig az elmúlt húsz évben kaptunk még néhány esélyt, de Magyarország vezető politikusai mindeniket elszalasztották. Hatalmi érdekeiknek megfelelő alapszerződések, elvtelen parlamenti szavazások és a meghamisított december 5-i népszavazás szabóollójával újra és újra lenyisszantották a lehajló térképrészeket. Kevesen vannak, akik azon fáradnak, hogy felemeljék, helyükre igazítsák őket, emberi és közösségi kapcsolatok ezer kötelékével kössék össze, ami összetartozik.

Akik tisztán látnak az Anyaországban már rég felismerték: a régiók magyarsága felé fordulva nemcsak gyarapítanak, hanem maguk is gyarapodnak. Mint már annyiszor történelmünkben, a veszélyeztetett végek menedékké válnak, a romlott középnek ép karéjává. Panaszkodóiból biztatóvá.

Ne féljétek, testvéreink a belső hazában: az éjfél nemcsak az éjszaka legsötétebb pillanata, hanem egyben a hajnal kezdete is. A 90 évnyi kisebbségi lét meg-